

af Udvalgets Indstilling truffet ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 245 af 1. Oktober 1928, jfr. Bekendtgørelse Nr. 313 af 22. December 1927 §§ 48—51.

Bestemmelsen i Stk. 2 er ny. Dog er det ved Bekendtgørelse Nr. 313 af 22. December 1927 § 49 fastsat, at Tavler, hvorved der paabydes nedsat Kørehastighed for Motor-køretøjer, skal forsynes med Paategning »Politiet«. Udvalget har ment, at det ved Politistem-pel eller Paaskrift »Politiet« bør tilkendegives, at Færdselstavler, der indeholder et Paabud eller Forbud, er retmæssigt opstillede. Det betragtes dog som en Selvfølge, at en vejfa-rende ikke skal kunne paaberaabe sig, at Stempel eller Paaskrift har manglet paa en Tavle (f. Eks. under dennes Opmaling), naar der ikke har kunnet være fornuftig Tvivl om, at den er opstillet af Politiet eller med dettes Samtykke. Hvis Tavlerne ikke indeholder et Paabud eller Forbud, saaledes f. Eks. de i ovennævnte Bekendtgørelses § 48 omhandlede internationale Advarselstavler, der kun har til Formaal at give Vejledning til de vejfarende, kræves Paastempling eller Paaskrift ikke.

Den i Motorlovens § 37, Stk. 2, indeholdte Regel er optaget i Stk. 3, dog at man har udeladt Ordene »ved Form eller Størrelse« som værende uden Betydning. Medens Motorlovens § 37, Stk. 2, kun gælder Reklametavler, er den foreslaaede Regel anvendelig paa alle Tavler samt andre Indretninger, der har Lighed med de af det offentlige anbragte færdselsregulerende Tavler og Indretninger. Det foreslaas derhøis, at Politiet ogsaa skal kunne forlange fjernet Tavler eller andre Indretninger, der — uden at have Lighed med de offentlige Tavler — anbringes paa en saadan Maade, at de svækker Virkningen af disse, f. Eks. fordi de er anbragt i umiddelbar Nærhed af dem.

Stk. 4 er en ny Bestemmelse i Færdselsloven, hvorimod en Bestemmelse, der ogsaa i det væsentlige rammer de i Stykket omhandlede Forhold, findes i mange Politi-vedtægter saavel som i Straffeloven af 10. Februar 1866 § 294 og i Straffeloven af 15. April 1930 § 194. Udvalget har ment det nyttigt at gøre Bestemmelsen, for saa vidt den vedrører Færdselstavler o. l., mere almenkendt ved at optage den i Færdselsloven.

Det bemærkes, at de af Vejvæsenet opstillede Skilte med Paaskrift »Damptromlen arbejder«, »Spærret for Gennemkørsel« o. l. ikke falder ind under Paragraffens Bestem-melser, idet de ikke kan anses som egentlige Færdselstavler, men opstilles til Opfyldelse af den Vejvæsenet paaahvilende Pligt til Afmærkning, jfr. § 32.

Til § 4.

§ 4 svarer til F. L. § 2.

Udtrykket »vejfarende« i F. L. §§ 2 og 8 har i Praksis givet Anledning til nogen Tvivl. Ved Vestre Landsrets Dom i U. f. R. 1926 S. 525 blev en Vejmand, der kørte skraas over Landevejen med en Trillebør med Skærver for at komme fra Skærvebunken til sit ca. 13 m borte liggende Arbejdssted, men ikke saa sig tilstrækkeligt om eller gav Tegn, ikendt Bøde efter F. L. §§ 4 og 8, idet det i Dommen udtales, at han »under de foreliggende Om-stændigheder maa anses som Vejfarende og som saadan er underkastet de i Færdselsloven foreskrevne Bestemmelser«. — Ved Østre Landsrets Dom i U. f. R. 1928 S. 137 blev en Arbejder, der havde været beskæftiget med at overtjære en Cyklesti og var i Færd med at sammenbinde de dertil benyttede Redskaber, hvorved han kom til med Albuen at vælte en forbi kørende Cyklist, der havde givet Signal, idømt Erstatning. Ved Københavns Byrets Dom var han tillige idømt Bøde efter F. L. § 2, men Dommen var ikke paaanket med Hensyn til Straffen. — Ved Vestre Landsrets Dom i U. f. R. 1928 S. 735 blev en Lo-komotivfører paa et Tipvognstog, mod hvem der var rejst Tiltale for Overtrædelse af F. L. § 2 i Anledning af et Sammenstød mellem Tipvognstoget, medens det passerede Landevejen, og et Automobil paa denne, frifundet, idet han ikke fandtes at være vejfarende. — Under